

det kommer i Forbindelse med Udlandet, og for de rejsende og til Dels udvandrende Medlemmer af vort Samfund, som have Krav paa Hjemmets Beskyttelse, hvor de komme hen. Og det turde vel ikke siges at være for meget, naar Handelen og Industrien og og som sagt en stor Del af Befolkningen, som færdes i Udlandet som rejsende Haandværkere eller slikt, siger: I ansætte Konsulenter for Landbruget og for det ene og det andet for at vejlede Folk paa alle Livets Omraader her hjemme, men lad saa ogsaa os saa dem i vort Forhold til Udlandet; det er det, de Konsuler skulle være, som vi nu søge at skabe. Det er en berettiget Fordring, og den er mere berettiget end den Fordring, der fremkom for kort Tid siden under Finanslovens Behandling, om at saa Konsulenter ansatte, jeg husker ikke, hvor det var, ude i Industribygningen og forskellige andre Steder; her vilde Konsulenter virkelig gøre Nytte, og her vilde de efter min Mening være bedre paa deres Blads, end der, hvor Industriforeningen forlanger dem. — Med Hensyn til den afvigende Betænkning, jeg har tilladt mig at fremsætte i selve Betænkningen, skal jeg sige, at hvorvidt den i det hele er afvigende fra Flertallets Anskuelser, er vel ikke ganske klart, thi jeg har ikke ment, at Øjeblikket var opportunt til at udtale mig nærmere om denne Sag, men det turde dog være, at de fleste ærede Medlemmer ville slutte sig til min Opfattelse, naar jeg har fremsat den. Jeg mener, at naar vi i en nær Fremtid kunne vente paa Finansloven eller paa en særlig Lov, at der bevilges Midler til Udenrigsministeren, for at han kan sende Konsuler ud, for at han skal sætte denne Institution i Gang, som kaldes „udsendte“ Konsuler, er det klart, at for det første vil hele denne Institution saa sin Karakter lige ved sin Begyndelse, ved Naaden, man sætter den i Værk paa. Efter al Rimelighed er det den højtærede Udenrigsminister, der derigennem vil komme til at øve en meget betydelig Indflydelse paa hele Institutionens fremtidige Udsende og Virksomhed, og derfor er det ikke for tidligt at fremsætte den Mening, at man burde se hen til, hvorledes den skulde arbejde i Forening med Diplomatiets og vore Konsulater i Udlandet. Vi have ikke længere saa store politiske Interesser i Europa eller andetsteds i Verden, at vi efter min Formening burde have Gesandtskaber der; de ere, som den ærede Ordfører for lidt siden udtrykkelig sagde, kun lidt stikede til at varetage de økonomiske Interesser, Industriens og Handelens Interesser i Udlandet for vort Bedkommende.

Naar det er Tilfældet, saa forekommer det mig naturligt, at man siger: lad os søge at danne dem saaledes, at de kunne blive i Stand til det, og det tror jeg, at man kan. Jeg er fuldt enig med den ærede Ordfører, naar han sagde, at saaledes som de Mænd opdrages, der ansættes ved Gesandtskaberne, ere de ikke egnede til at have det tilstrækkelige Blik og Øje for Handelens og Industriens Fordringer. Det kan gerne være, at der ikke er noget i Vejen for, at de fik det, og for Resten tror jeg, at den ærede Ordfører tager lidt fejl, jeg tror, at der er mange dygtige Folk ansatte ved vore Gesandtskaber, som have den Interesse og den Kundskab, som behøves for at kunne være vejledende, naar det var dem tilstrækkelig paalagt, naar de vare tvungne til at give sig af dermed, men det er den enkelte Personlighed, der saaledes træder frem og saaledes tilegner sig Kundskab, det er egentlig ingen Blikt for dem, og det kunde være ønskeligt, at det blev gjort dem til Blikt gennem selve Ordningen, saaledes at det ikke kunde undgaaes, at vi fik den Nytte af dem, som vi burde have. Jeg mener nemlig, at en Legationssekretær, som ansættes i et fremmed Land, bør kunne være sin Chef til Nytte paa det praktiske Omraade. Det er godt, at vi have unge Mennesker i Gesandtskaberne, som have den Opdragelse, der følger med Rigdom og Rang, inden for vort Samfund, men det kan dog ikke staa, om de samtidig bleve tvungne til at lægge sig efter de praktiske Kundskaber, som behøves her i Livet; det er altså lidt, tror jeg, naar man fordrer af vore Legationer, at deres Medlemmer ikke behøve andet end statsvidenskabelig Eksamen og saa Evne til at færdes med Behed i det selskabelige og officielle Liv, det forekommer mig for lidt. Dersom man ansatte Folk med praktisk Dygtighed, vunden i Livet paa andre Steder end netop der, hvor man tager statsvidenskabelig Eksamen, tror jeg, at Gesandtskaberne selv vilde komme paa rette Vej, og i hvert Tilfælde have vi Eksempler paa, at andre Lande kunne anvende deres Gesandtskaber til at udøve Konsulativvirksomhed. Den højtærede Udenrigsminister har selv i Udvalget nævnt det svensk-norske Gesandtskab i Konstantinopel, saa maa vore danske ogsaa kunne gøre det. Paa samme Tid som jeg mener, at dette maatte kunne ske, at Gesandtskaberne kunde gøre forøget Nytte for vort lille Land, er det ogsaa klart, at Repræsentationen da vilde være langt villigere stemt til at imødetomme Fordringer om Udvidelser paa dette Omraade. Naar der forlanges et Gesandtskab i Spanien, er